

บทที่ 1

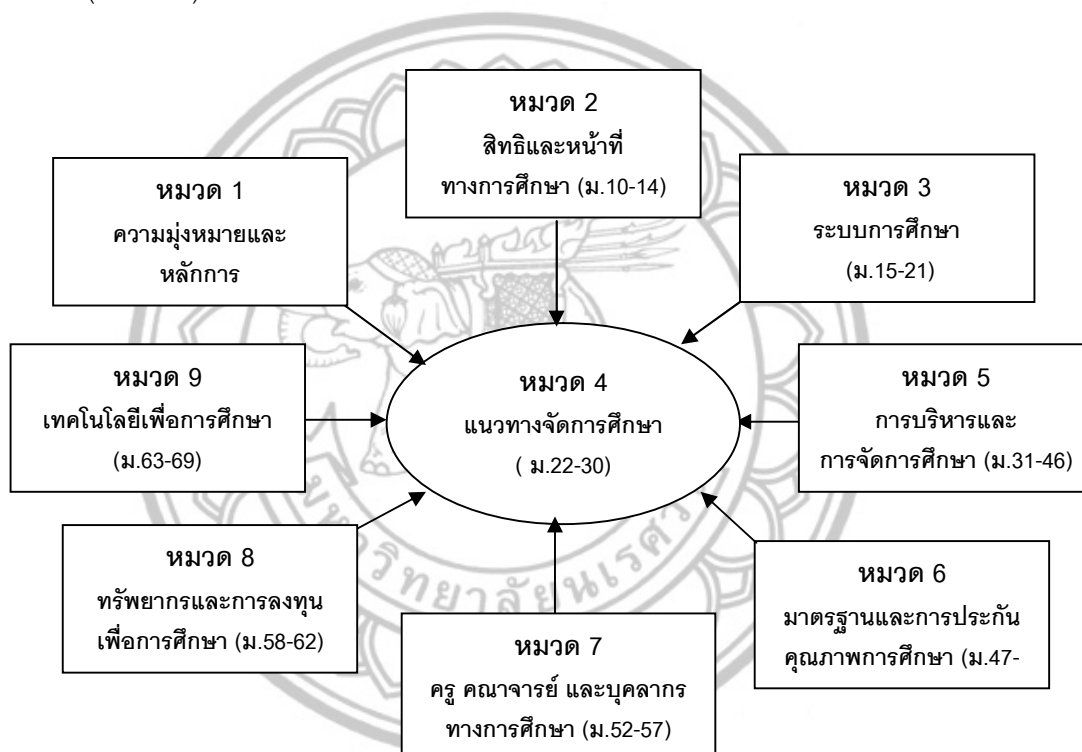
บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาประเทศ ปัจจัยหนึ่งที่ขาดไม่ได้คือ “ทุน” ซึ่งคำว่า ทุน นั้นมีความหมายหลายอย่าง เช่น เงินทุน ทุนธรรมชาติ ทุนที่มนุษย์สร้างขึ้น เป็นต้น และมีทุนอย่างหนึ่งที่เป็นส่วนหนึ่งที่เป็นส่วนหนึ่งของทุนที่ใช้ในการพัฒนาประเทศ เช่นกันนั่นก็คือ “ทุนมนุษย์” ซึ่งวิธีการหนึ่งในการสร้างทุนมนุษย์ของสังคมคือการให้การศึกษา การศึกษาเป็นกลไกที่ใช้ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของสมาชิกในสังคม เพื่อให้ทุกคนอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ดังพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ความว่า “ประเทศชาติของเราจะเจริญหรือเสื่อมลงนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับการศึกษาของประชาชนแต่ละคนเป็นสำคัญ ผลการศึกษาในวันนี้จะเป็นเครื่องมือกำหนดอนาคตของชาติในวันข้างหน้า” ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า สภาพความเป็นอยู่ของสังคมใดๆ เป็นสภาพสะท้อนให้เห็นความมีประสิทธิภาพของการจัดการศึกษาของสังคมนั้น สังคมไทยในอดีตถึงปัจจุบันมีปัญหาหลายประการ เช่น ความยากจน ความไม่เท่าเทียมกันในการได้รับสิ่งที่มีประโยชน์ การเอาเปรียบ การทุจริต การเชื่อโชคลาง หรือวัตถุดิบต่างๆ อย่างไรก็ดี ผล ประชาธิปไตยที่ไม่สมบูรณ์ สิ่งเหล่านี้มักกล่าวโทษระบบการศึกษาเป็นต้นเหตุ ถึงขั้นกล่าวว่า การศึกษาไทยมีสภาพถึงขั้นวิกฤต ต้องรีบเร่งแก้ไขโดยด่วน (นวลจิตต์ เขาวงกตพิงศ์, 2550)

รุ่ง แก้วแดง (2543) ได้กล่าวถึงภาวะวิกฤตการศึกษาของไทยว่า “การจัดการศึกษาของไทยในปัจจุบัน ยังไม่สอดคล้องกับความต้องการของบุคคล สังคมและประเทศ เมื่อต้องเผชิญกับกระแสความคาดหวังของสังคมที่จะให้การศึกษาที่มีบทบาทในการเตรียมคนให้พร้อม สำหรับการแข่งขันในสังคมโลกด้วยแล้วก็ยิ่งเห็นสภาพความสับสน, ความล้มเหลว, ความล่าช้า ที่เป็นปัญหาของการศึกษามากขึ้นและวิกฤตที่สำคัญของการศึกษา นอกจากนี้ยังกล่าวได้ว่าเป็น “วิกฤตของผู้เรียน” กล่าวคือผู้เรียนมีความทุกข์ เนื่องจากเนื้อหาที่เรียนไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงในชีวิตประจำวัน ต้องจำใจเรียนสิ่งที่ไกลตัว ต้องสร้างจินตนาการด้วยความยากลำบาก และต้องท่องจำตลอดเวลา ขาดการเชื่อมโยงความรู้ที่ได้จากการเรียนมาใช้ปฏิบัติในชีวิตประจำวัน ทำให้เกิดความสับสน ผลที่เกิดขึ้นคือ ผู้เรียนมีเจตคติทางลบต่อการเรียนและเป็นปัญหาของสังคม เช่น เป็นคนเกเรหนีโรงเรียน สร้างปมเด่นในทางที่ผิดและติดยาเสพติด

สรุปได้ว่า ความผิดพลาดที่สำคัญประการหนึ่งของการจัดการศึกษาที่แล้วมาคือละเลยที่จะพิจารณาความต้องการ ที่แตกต่างกันของผู้เรียนและการเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนรู้กับการนำมาใช้ในชีวิตจริง แม้แต่ในพระราชดำรัสที่กล่าวถึงข้างต้น ก็ยังกล่าวว่าการศึกษาของประชาชนแต่ละคนเป็นสำคัญดังนั้นจึงต้องทบทวนแนวคิดและกำหนดบทบาทของผู้เกี่ยวข้องโดยตรงกับการจัดการศึกษาเสียใหม่ ไม่ว่าจะเป็นครู ผู้บริหารสถานศึกษาและผู้ปกครองของนักเรียน เพื่อร่วมกันแก้ปัญหาวิกฤตของการศึกษาและผู้เรียนต่อไป จึงก่อให้เกิดการปฏิรูปพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ในปี พ.ศ.2545 เป็นพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545

ภาพ 1 แสดงกรอบ 9 หมวดของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542

ที่มา : การปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ.2552-2561), 2552

นับจากที่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 จนถึงปัจจุบันเป็นเวลา 10 ปี ของความพยายามในการปฏิรูปการศึกษาทั้งระบบอีกครั้งหนึ่ง อย่างไรก็ตามจากการประเมินผลการปฏิรูปการศึกษาที่ผ่านมา พบว่า หลายเรื่องประสบผลสำเร็จ เช่น การปรับโครงสร้างหน่วยงานให้มีเอกภาพยิ่งขึ้นตัวอย่างได้แก่ การรวมทบวงมหาวิทยาลัย

กระทรวงศึกษาธิการและสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี เข้าเป็นกระทรวงเดียวกัน โดยมีการจัดระเบียบบริหารราชการแบบเขตพื้นที่การศึกษา เพื่อให้มีการพัฒนาการศึกษาอย่างบูรณาการ และประสานเชื่อมโยงกัน โดยยึดเขตพื้นที่เป็นศูนย์กลางมีการจัดตั้งสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา(สมศ.) เป็นองค์การมหาชน เพื่อประเมินคุณภาพภายนอกและรับรองมาตรฐาน สถาบันการศึกษาทุกระดับและประเภทการศึกษาการนำมหาวิทยาลัยออกนอกระบบราชการเพื่อความเป็นอิสระคล่องตัวในการบริหารจัดการ อย่างไรก็ตามยังมีอีกหลายเรื่องที่มีปัญหาต้องเร่งพัฒนา ปรับปรุงและต่อยอด โดยสำนักงานเลขาธิการได้ดำเนินการติดตามและประเมินผลการปฏิรูปการศึกษาตั้งแต่ปี 2552 เป็นต้นมา พบปัญหาที่ต้องเร่งปรับปรุงแก้ไข พัฒนา และสานต่อ สรุปได้ดังนี้ (การปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ.2552-2561), 2552)

1. ในด้านการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน/สถานศึกษา พบว่ามีสถานศึกษาขั้นพื้นฐานที่ยังไม่ได้มาตรฐานตามเกณฑ์ประเมินของสมศ.จากการประเมินรอบแรก ถึงร้อยละ 65 จากสถานศึกษาที่มีกว่าสามหมื่นแห่งทั่วประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนขนาดเล็กในชนบทในภาคเหนือและตะวันออกเฉียงเหนือ ในส่วนที่เกี่ยวกับคุณภาพผู้เรียน พบว่าสัมฤทธิ์ผลในวิชาหลัก ได้แก่ ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่า ร้อยละ 50 ผู้สำเร็จอาชีวศึกษาและอุดมศึกษา มีความสามารถและสมรรถนะยังไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้ และขาดทักษะความรู้พื้นฐานที่จำเป็น อย่างไรก็ตามในการประเมินรอบสองของสมศ. พบว่าสถานศึกษาที่จัดการศึกษาระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาจำนวน 22,425 แห่ง มีถึงร้อยละ 79.7 ที่ได้มาตรฐาน และร้อยละ 20.3 ที่ต้องได้รับการพัฒนา

2. ด้านการผลิตและพัฒนาครู คณาจารย์ อาจารย์ให้มีความรู้ ความสามารถ และมีปริมาณเพียงพอ ที่ผ่านมา พบว่า เนื่องจากนโยบายจำกัดอัตรากำลังคนภาครัฐ ผนวกกับการใช้มาตรการจูงใจให้ครูออกก่อนเกษียณ ตั้งแต่ปี 2543-2549 ทำให้โรงเรียนสูญเสียอัตราครูไปจำนวน 53,948 อัตรา(ครูเกษียณ 74,784 อัตรา ได้อัตราคืนเพียง 20,836 อัตรา) อีกทั้งบัณฑิตครูศาสตร์ศึกษาศาสตร์ บางส่วนจบแล้วไม่เป็นครู อาจารย์ มีปัญหาครูสอนไม่ตรงวุฒิและการขาดแคลนครูในบางพื้นที่ ทำให้มีการขาดแคลนครูโดยรวมในเชิงปริมาณและคุณภาพทั้งระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและการอาชีวศึกษารวมทั้งอุดมศึกษาอย่างต่อเนื่อง ส่งผลกระทบต่อคุณภาพการศึกษา ประกอบกับในอนาคตอีกประมาณ 5-10 ปี จะมีครูประจำการเกษียณอายุจำนวนมากกว่าร้อยละ 50 จึงต้องเตรียมการเพื่อรองรับในด้านการคัดเลือกบุคคลเข้าสู่วิชาชีพครู พบว่ามีผู้เลือกเข้าคณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ เป็นอันดับท้ายๆ เนื่องจากเข้าสาขาอื่นไม่ได้ จึงมาเรียนเป็นครูเป็นจำนวน

มาก จึงไม่ได้คนเก่ง มีใจรัก มาเป็นครู ในด้านการพัฒนาครูพบว่า ขาดระบบการพัฒนาที่มีประสิทธิภาพต่อเนื่อง และขาดการดูแลเอาใจใส่อย่างจริงจัง ทำให้ครูไม่ได้รับการพัฒนาอย่างเป็นระบบเพียงพอ

3. ในด้านการเพิ่มประสิทธิภาพการบริหารและการจัดการศึกษาและการส่งเสริมการมีส่วนร่วมรวมทั้งการกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษาจากส่วนกลางสู่เขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษา แม้จะได้มีการออกกฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการกระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษา พ.ศ.2550 แล้ว แต่หน่วยงานปฏิบัติยังไม่มีอิสระและความคล่องตัวในการบริหารงานและจัดการศึกษาเท่าที่ควร ส่วนการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาพบว่ามี การถ่ายโอนสถานศึกษาไปองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแล้ว 381 แห่ง การจัดการศึกษาของเอกชนยังไม่มี การขยายตัวเท่าที่ควรในปี 2550 สัดส่วนนักเรียนเอกชนชั้นพื้นฐานและอุดมศึกษามีเพียงร้อยละ 17.8 และ 17.1 ตามลำดับ ส่วนสถานประกอบการและสถาบันต่างๆ มีส่วนร่วมจัดการศึกษาเพิ่มขึ้น แต่ยังมีสัดส่วนน้อยมาก

4. การเพิ่มโอกาสทางการศึกษา ปีการศึกษา 2550 ประชากรกลุ่มอายุ 3-17 ปี เข้ารับการศึกษาระดับพื้นฐาน ร้อยละ 85.7 โดยในระดับปฐมวัยและประถมศึกษาลดลงจากปีการศึกษา 2542 ส่วนมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายเพิ่มขึ้น เด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้ารับการศึกษเพิ่มขึ้นทุกปี การเข้าเรียนอาชีวศึกษาลดลงอย่างต่อเนื่องในปีการศึกษา 2542-2546 แต่เพิ่มขึ้นในปีการศึกษา 2547-2550 ส่วนอุดมศึกษาโดยเฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.5 ต่อปี การศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โดยในปี 2549 ปีการศึกษาเฉลี่ยของประชากรวัยแรงงานอายุ 15-59 ปี คือ 8.7 ปี ซึ่งเป้าหมายปี 2554 กำหนดไว้ 10 ปี

ปัญหาการดำเนินการเนื่องมาจากความพร้อมของท้องถิ่นในการจัดการศึกษาปฐมวัย เด็กที่เข้าเรียนการศึกษาภาคบังคับบอกรอกกลางคันมาก เด็กไม่นิยมเรียนอาชีวศึกษา การให้บริการการศึกษาแก่ผู้ด้อยโอกาสยังไม่ทั่วถึง และการส่งเสริมการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ยังไม่มีกลไกที่ชัดเจน ขาดองค์ความรู้ เครื่องมือในการจัดการ

5. การผลิตและพัฒนากำลังคน มีปัญหาการดำเนินการเนื่องมาจากผู้สำเร็จอาชีวศึกษากว่าร้อยละ 70 ศึกษาต่อระดับปริญญาตรี ทำให้ขาดแคลนกำลังคนระดับกลางอย่างต่อเนื่อง ผู้สำเร็จขาดคุณลักษณะด้านความรู้และทักษะที่จำเป็น และมีการผลิตกำลังคนระดับปริญญาตรีด้านสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์เกินความต้องการทำให้มีบัณฑิตที่จบใหม่ไม่มีงานทำ

6. ด้านการเงินเพื่อการศึกษา มีปัญหาความด้อยประสิทธิภาพในการบริหารจัดการ และการใช้ทรัพยากรเพื่อการศึกษาภาคไกลของรัฐไม่เอื้อให้ทุกภาคส่วนของสังคมเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารจัดการศึกษาและระดมทรัพยากรเพื่อการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ การมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการและระดมทุนจากทุกภาคส่วนของสังคมจึงค่อนข้างน้อย การจัดสรรงบประมาณตามความต้องการปัจจัยการผลิตซึ่งไม่สัมพันธ์กับผลผลิต และการบริหารภายใต้กฎระเบียบทางราชการที่มีความตึงตัวสูง ทำให้สถานศึกษาขาดแรงจูงใจในการพัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการเพื่อการแข่งขัน

7. ด้านเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา พบว่า มีปัญหาการดำเนินการเนื่องมาจากขาดการพัฒนาเนื้อหาผ่านสื่อที่มีคุณภาพรวมทั้งการเรียนการสอน และการพัฒนาผู้สอน ครู และนักเรียน นำความรู้ด้านเทคโนโลยี เพื่อการศึกษาไปใช้ในกระบวนการเรียนการสอนและการเรียนรู้ด้วยตนเองน้อย สถานศึกษามีจำนวนคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ไม่เพียงพอ ล้าสมัย

8. ในด้านกฎหมายการศึกษา ได้มีการประกาศใช้กฎหมายการศึกษาแล้วหลายฉบับ แต่มีอีกบางฉบับยังอยู่ในขั้นตอนการดำเนินการจัดทำ และกระบวนการทางนิติบัญญัติ ปัญหาการดำเนินการ เนื่องมาจากกฎหมายการศึกษาที่มีผลใช้บังคับแล้ว ยังไม่สามารถบังคับใช้ได้มีประสิทธิภาพ การบริหารจัดการศึกษาบางเรื่องยังขาดกฎหมายรองรับ หน่วยงานส่วนกลางบังคับใช้กฎหมายการศึกษา โดยเน้นการปฏิรูปโครงสร้างองค์กรมากกว่าการปฏิรูปคุณภาพการเรียนการสอน

9. ในด้านการศึกษาตลอดชีวิต การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย แม้จะมีความก้าวหน้าจากเทคโนโลยีสารสนเทศทำให้มีเครื่องมือมากขึ้น แต่ยังขาดเนื้อหา และวิธีการที่เหมาะสมที่จะทำให้มีสัมฤทธิ์ผลตามที่ควร อีกทั้ง ยังขาดการปรับปรุงกฎระเบียบที่จะเอื้ออำนวยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง ทำให้การศึกษาตลอดชีวิตยังไม่เป็นวิถีชีวิตของคนในชาติ

คณะรัฐมนตรีในคราวประชุมเมื่อวันที่ 18 สิงหาคม 2552 มีมติเห็นชอบ “ข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ.2552-2561)” ตามที่กระทรวงศึกษาธิการเสนอและให้ดำเนินการต่อไปได้ และเห็นชอบหลักการร่างระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการขับเคลื่อนการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง ตามที่กระทรวงศึกษาธิการเสนอ และส่งให้คณะกรรมการตรวจสอบร่างกฎหมายและร่างอนุบัญญัติที่เสนอคณะรัฐมนตรีตรวจพิจารณา แล้วดำเนินการต่อไปได้ โดยมีกรอบแนวทางการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง ที่จะต้องเร่งปฏิรูปอย่างเร่งด่วน 4 ด้านได้แก่ การพัฒนาคนไทยยุคใหม่ การพัฒนาครูยุคใหม่ การพัฒนาคุณภาพสถานศึกษา

และแหล่งเรียนรู้ยุคใหม่ และพัฒนาการบริหารจัดการใหม่ (การปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ.2552-2561), 2552)

จากความสำคัญของปัญหาดังกล่าว ผู้ศึกษาในฐานะที่เป็นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ การศึกษา เห็นความสำคัญในเรื่องนี้ จึงได้ทำการวิจัย เรื่อง สภาพการดำเนินงานตามกรอบแนว ทิศทางการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ.2552-2561)ตามทัศนะของผู้บริหาร คณะกรรมการ และครู โรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ซึ่งผลการวิจัยจะเป็น ประโยชน์ต่อโรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ได้นำไปปรับปรุงพัฒนาการ บริหารจัดการเพื่อให้บรรลุผลตามข้อเสนอการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง(พ.ศ. 2552-2561)

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการดำเนินงานของโรงเรียนตามกรอบแนวทางการปฏิรูปการศึกษา ในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. 2552-2561) ทั้ง 4 ด้านตามทัศนะของผู้บริหาร คณะกรรมการ และครู
2. เพื่อเปรียบเทียบสภาพการดำเนินงานตามกรอบแนวทางการปฏิรูปการศึกษาใน ทศวรรษที่สอง (พ.ศ. 2552-2561) ทั้ง 4 ด้าน ตามทัศนะของผู้บริหาร คณะกรรมการ และครู จำแนกตามสถานภาพ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบสภาพการดำเนินงานในการบริหารจัดการการศึกษาตามกรอบแนวทางการ ปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ.2552-2561) ทั้ง 4 ด้าน ของโรงเรียนมัธยมสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ตามทัศนะของผู้บริหาร คณะกรรมการและครู
2. ทราบถึงทัศนะเกี่ยวกับสภาพการดำเนินงานในการบริหารจัดการการศึกษาตาม กรอบแนวทางการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ.2552-2561) ทั้ง 4 ด้าน ที่แตกต่างกัน ของผู้บริหาร คณะกรรมการ และครู ของโรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เมื่อ จำแนกตามสถานภาพ เพื่อนำข้อมูลที่ได้รับไปใช้ในการวางแผนในการดำเนินงานให้เป็นไปใน ทิศทางเดียวกัน เพื่อพัฒนาการบริหารจัดการโรงเรียนตามกรอบทางการปฏิรูปการศึกษาใน ทศวรรษที่สอง (พ.ศ.2552-2561) เพื่อให้บรรลุผลทั้ง 4 ด้านอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา ศึกษาเกี่ยวกับสภาพการดำเนินงานตามกรอบแนวทางการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ.2552-2561) โรงเรียนมัธยมสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา 4 ด้านคือ

- 1.1 พัฒนาคุณภาพคนไทยยุคใหม่
- 1.2 พัฒนาคุณภาพครูยุคใหม่
- 1.3 พัฒนาคุณภาพสถานศึกษาและแหล่งเรียนรู้ยุคใหม่
- 1.4 พัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการใหม่

2. ขอบเขตด้านตัวแปร

2.1 ตัวแปรต้นได้แก่

- 2.1.1 บทบาทหน้าที่
- 2.1.2 วุฒิการศึกษา
- 2.1.3 ประสบการณ์การปฏิบัติงาน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่การดำเนินงานตามแนวทางการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ.2552-2561) 4 ด้าน คือ

- 2.2.1 ด้านพัฒนาคุณภาพคนไทยยุคใหม่
- 2.2.2 ด้านพัฒนาคุณภาพครูยุคใหม่
- 2.2.3 ด้านพัฒนาคุณภาพสถานศึกษาและแหล่งเรียนรู้ยุคใหม่
- 2.2.4 ด้านพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการใหม่

3. ขอบเขตด้านประชากร

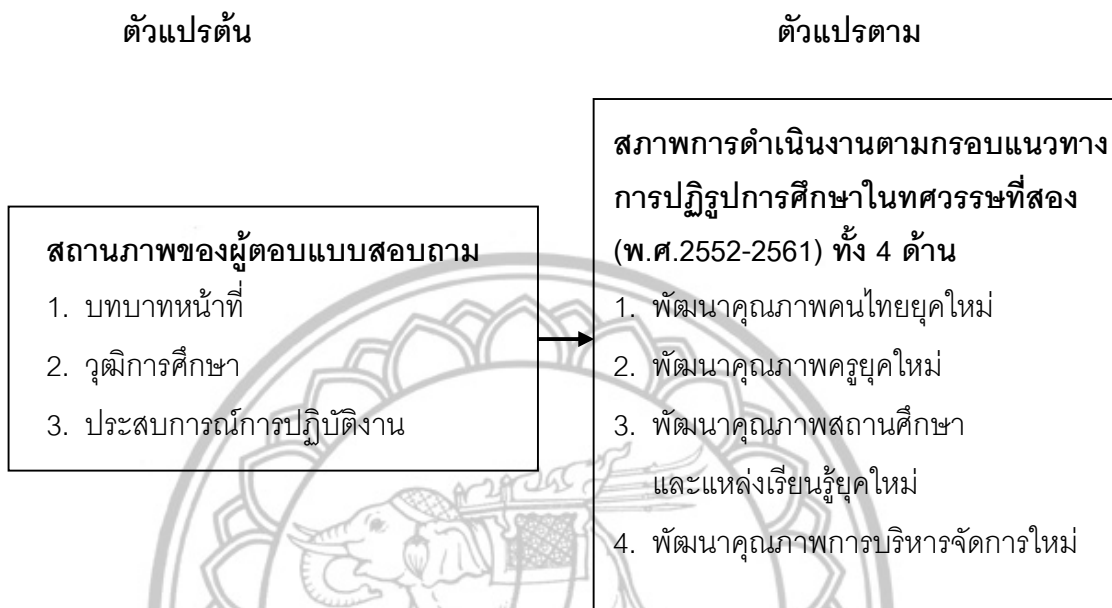
ประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ผู้บริหารจำนวน 11คน คณะกรรมการ 34 คน ซึ่งประกอบด้วยคณะกรรมการอำนวยการ 7 คน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน 7 คน คณะกรรมการบริหารสมาคมผู้ปกครองและครู 20 คน และ ครู 65 คน รวมทั้งสิ้น 110 คน

4. ขอบเขตด้านพื้นที่ พื้นที่ที่ใช้ในการวิจัยคือโรงเรียนมัธยมสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

5. ขอบเขตด้านเวลา เวลาที่ใช้ในการวิจัย คือ เดือน ตุลาคม 2553 ถึงเดือน มีนาคม 2554

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรที่ศึกษา

ภาพ 2 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

ทศวรรษที่หนึ่ง หมายถึง ยุคของการปฏิรูปการศึกษานับตั้งแต่มีการตราพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 จนมาถึง ปี พ.ศ. 2551 รวมระยะเวลาทั้งหมดของการปฏิรูปการศึกษาในครั้งแรกรวม 9 ปี

ทศวรรษที่สอง หมายถึง ยุคของการปฏิรูปการศึกษารั้งที่สอง นับตั้งแต่ปี พ.ศ.2552-2561 รวมระยะเวลาทั้งหมดของการปฏิรูปการศึกษารั้งที่สอง รวม 9 ปี

สภาพการดำเนินงานตามกรอบแนวทางการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง หมายถึง แนวทางในการปฏิบัติที่เน้นการศึกษาและเรียนรู้อย่างเป็นระบบ มิใช่เพียงจุดใดจุดหนึ่ง ตั้งแต่การพัฒนาคุณภาพการศึกษาและเรียนรู้ เพื่อพัฒนาคนไทยยุคใหม่ ปรับกระบวนการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ พัฒนาครู คณาจารย์ และบุคลากรทางการศึกษาให้สามารถเอื้ออำนวยให้เกิดการเรียนรู้ โดยการสร้างครูยุคใหม่ที่มีความรู้

ความสามารถ มีใจรัก มีคุณธรรม จริยธรรม และปรับระบบบริหารจัดการให้มีประสิทธิภาพ คล่องตัว เพิ่มโอกาสทางการศึกษา และส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการบริหารและจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาผู้เรียนเป็นสำคัญ

1. **พัฒนาคุณภาพคนไทยยุคใหม่** หมายถึง คนไทยที่มีนิสัยใฝ่เรียนรู้ ตั้งแต่ปฐมวัย สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองและแสวงหาความรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต สามารถสื่อสารคิด วิเคราะห์ แก้ปัญหา ริเริ่มสร้างสรรค์ มีจิตสาธารณะ มีระเบียบวินัย คำนึงถึงประโยชน์ส่วนรวม ทำงานเป็นกลุ่มได้ มีศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม จิตสำนึกและภูมิใจในความเป็นไทย ก้าวทันโลก เป็นกำลังคนที่มีคุณภาพ มีทักษะความรู้พื้นฐานที่จำเป็น สมรรถนะ ความรู้ สามารถทำงานมี ประสิทธิภาพ มีโอกาสเรียนรู้อย่างเท่าเทียม เสมอภาค

2. **พัฒนาคุณภาพครูยุคใหม่** หมายถึง ผู้ที่เลือกอันวยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เป็น วิชาชีพที่มีคุณค่า มีระบบ กระบวนการผลิต และพัฒนาครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา ที่มีคุณภาพมาตรฐานเหมาะสมกับการเป็นวิชาชีพชั้นสูง สามารถดึงดูดคนเก่งและดี มีใจรักมาเป็น ครู มีปริมาณเพียงพอ และสามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีคุณภาพ สามารถพัฒนาตนเอง และแสวงหาความรู้อย่างต่อเนื่อง มีสภานวิชาชีพที่เข้มแข็ง บริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาลให้มี คุณภาพชีวิตที่ดี

3. **พัฒนาคุณภาพสถานศึกษาและแหล่งเรียนรู้ยุคใหม่** หมายถึง สถานศึกษาที่มี แหล่งเรียนรู้ทั้งในระบบ นอก ระบบ และมีแหล่งเรียนรู้ตามอัธยาศัยเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต

4. **พัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการใหม่** หมายถึง การบริหารจัดการที่มุ่งเน้นการ กระจายอำนาจการบริหารและการจัดการศึกษา รวมทั้งการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองชุมชน เอกชน และทุกภาคส่วน มีระบบการบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาล มีความโปร่งใสเป็นธรรม ตรวจสอบได้ มีการนำระบบและวิธีการบริหารจัดการแนวใหม่มาใช้ควบคู่กับการสร้างผู้นำการ เปลี่ยนแปลง การบริหารจัดการการเงินและงบประมาณที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

โรงเรียนมัธยมสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา หมายถึง โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาในพระอุปถัมภ์พระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าโสมสวลีพระวร ราชานิन्दตามาตุสังักัดสำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

บุคลากรทางการศึกษา หมายถึง บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาของโรงเรียนที่ เป็นผู้ให้ข้อมูลตอบแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้ จำแนกเป็นผู้บริหาร คณะกรรมการ และ ครู

ผู้บริหาร หมายถึง บุคคลซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการรอง ผู้อำนวยการและผู้ช่วยผู้อำนวยการทุกฝ่ายการบริหารงานของโรงเรียนมัธยมสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

คณะกรรมการ หมายถึง บุคคลซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งคณะกรรมการ อำนวยการ หรือ คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน หรือ คณะกรรมการบริหารสมาคมผู้ปกครองและครู โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ครู หมายถึง บุคคลที่ทำหน้าที่หลักทางด้าน การเรียนการสอน และการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนด้วยวิธีการต่างๆ ในโรงเรียนมัธยมสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

สมมติฐานของการวิจัย

1. สภาพการดำเนินงานของโรงเรียนตามกรอบแนวทางการการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง(พ.ศ. 2552-2561) ทั้ง 4 ด้าน ตามทัศนะของผู้บริหาร คณะกรรมการและครูโรงเรียนมัธยมสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา อยู่ในระดับมากถึงมากที่สุด
2. บุคลากรทางการศึกษาที่มีสถานภาพต่างกันมีทัศนะเกี่ยวกับสภาพการดำเนินงานของโรงเรียนตามกรอบแนวทางการการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. 2552-2561) ต่างกัน